

Linwood Barclay

HUSZONHÁROM

VS V I L Á G S I K E R E K

Linwood Barclay

HUSZONHÁROM

Promise Falls 3.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Twenty-Three

Copyright © NJSB Entertainment, Inc. 2016

Hungarian translation © Beke Cz. Zsolt

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BEKE CZ. ZSOLT

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító Mr Doomits fotójának
felhasználásával készült

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 326 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

2. FEJEZET

A negyvenkét éves, elvált Patricia Henderson a Promise Falls-i közkönyvtár Weston Street-i fiókkönyvtárában dolgozott könyvtáros informatikusként. Ezen a hosszú hétvégét nyitó május szombaton ő lesz az első, aki meghal.

Aznap munkába kellett mennie. Patricia nem volt feldobva az örömtől, hogy a könyvtár vezetése úgy határozott, nem zárnak be szombatra, holott vasárnap meg hétfőn, az emlékezet napján zárva lesznek. Akkor miért ne lehetett volna szombaton is így tenni, hogy a könyvtár munkatársainak is szabad legyen ez a három nap?

De nem így lett.

Nem mintha Patriciának lett volna bármilyen terve a hétvégére. Azzal is tisztában volt, hogy a hosszú hétvége miatt nem sokan jönnek majd könyvtárba. A várost ráadásul mintha éppen egy gazdasági válság sújtaná. Miért kellene akkor nyitva tartani a könyvtárat? Pénteken persze valamivel többen voltak, azok például, akik a nyaralójukba utaznak vagy egyéb programjuk van a hétvégére, és azért vettek ki könyveket, hogy legyen mivel elütniük az időt keddig. Ezt leszámítva a hétvége nyugodtnak ígérkezik.

Patriciának nyitásra, kilencre kellett beérnie a könyvtárba, de ez valójában azt jelentette, hogy már háromnegyed kilencre ott kellett lennie. Így volt elég ideje ahhoz, hogy bekapcsolja a számítógépeket, amiket éjszakára kikapcsolnak energiatakarékosság céljából, noha az épületben található harminc gép energiafelhasználása elenyésző volt. A könyvtár vezetősége azonban rákapott a zöldmegoldásokra, és nemcsak az energiatakarékosságra ügyeltek, hanem arra is, hogy mindenütt legyenek szelektív szemetesek a könyvtár-

ban, a hirdetőablakon pedig kis üzenetek próbálják lebeszélni az olvasókat a palackozott vízről. A vezetőség egyik tagja az ásványvíz-palackozókat és a szemeteseket megtöltő palackokat tartja a modern világ egyik legnagyobb veszedelmének, és nem akar egyet sem látni belőlük a Promise Falls-i fiókkönyvtárakban.

– Tegyenek ki papírpoharakat, amiket újra lehet tölteni az ivókutaknál – mondta. Ennek az lett az eredménye, hogy a szelektív kukákat vizespalackok helyett papírpoharak töltik meg.

Ezen pedig mégis ki volt a legjobban kiakadva?! Hát persze, hogy az az izé... az a Finley nevű alak, aki régen a polgármester volt, most meg egy palackozócéget vezetett. Patricia a Csillagkép autósmoziban találkozott vele először – és, reményei szerint, utoljára. Kaylie-t, az unokahúgát és a lány barátnőjét, Alice-t vitte el a mozi záróvetítésére. Kaylie édesanyja, Patricia testvére, Val kölcsönadta a furgont, mert Patricia Hyundaija túl szűkös lett volna egy ilyen programhoz. Istenem, hogy milyen rossz ötlet volt! Nemcsak a vetítőfal omlott össze, amitől a lányok már eleve halálra rémültek, de Finley is felbukkant, próbálta lefotóztatni magát, ahogy segít a sebesülteknek.

Politikusok, morgott magában Patricia. Gyűlölte a politikát, és mindent, ami hozzá tartozik.

De ha már a politikánál tartott, Patricia hajnali négykor aggodva meredt a mennyezetre; a jövő heti gyűlés nyomasztotta. Az internetes szűrőkről szóló vita már évek óta tartott, de még nem sikerült dűlőre jutniuk abban a kérdésben, telepítsenek-e az olvasók által használt gépekre szűrőprogramokat, amelyek megakadályozzák egyes honlapok elérését. A cél az lett volna, hogy a fiatalok ne tudjanak pornót nézni, de a megvalósítás maga lett a rémálom. A szűrők gyakran használhatatlanok voltak, nem felnőtteknek szóló tartalmakat letiltottak, míg átengedtek olyat is, ami meg az lett volna. Mindemellett ott volt a szólás- és az információs szabadság kérdése is.

Patricia tudta, hogy a találkozó, ahogy az ilyenkor szokás, szakadatlan üvöltözésbe csap át, mert az ultrakonzervatívok a *Teletubbies*ban is melegutalásokat látnak, és egyáltalán nem is akarnak számítógépeket a könyvtárba, míg az elvakult balosok szerint ha

egy óvodás a *Portnoy-kórt* akarja olvasni, akkor erre lehetőséget kell neki adni.

Öt után tíz perccel, amikor beletörődött, hogy már nem fog tudni visszaaludni, kitakarózott, és nekilátott készülődni.

Bement a fürdőszobába, felkapcsolta a villanyt, és az arcát vizsgálgatta a tükörben.

– Atyaég! – nyögte, majd megdörzsölte az arcát az ujjbegyével.
– NFEH...

Ezt a mantrát Charlene, a személyi edzője találta ki: Ne Felejts El Hidratálni – azaz mindennap legalább hét nagy pohár vizet kellene innia.

Patricia a mosdókagyló mellett álló pohárért nyúlt, megnyitotta a csapot, hogy kiengedje a langyos vizet, majd a hideg vízzel megtöltötte a poharat, és egy húzásra lehajtotta. Aztán benyúlt a zuhanyfülkébe, megnyitotta a vizet, a kezét a vízpermet alá tartotta, amíg nem érezte elég melegnek, aztán levetette a hosszú fehér pólót, amiben aludt, majd belépett a zuhany alá.

Addig ott is maradt, amíg a meleg víz el nem fogyott, besamponozta a haját, tusfürdővel dörzsölte be a bőrét, majd hagyta, hogy a víz mint az eső hulljon az arcára.

Megtörölközött.

Felöltözött.

Furcsa volt, de úgy érezte, viszket az egész teste.

Megcsinálta a haját, és kisminkelte az arcát.

Fél hét volt, mire a konyhába ért. Még mindig rengeteg ideje volt addig, amíg el kell indulnia a könyvtárba, ami mindössze egy tízperces autótút volt – vagy huszonöt, ha biciklizni volt kedve.

Patricia kinyitotta a konyhaszekrényt, és kivett egy kis fémtálcát, amin egy tucatnyi gyógyszeres és vitaminos doboz sorakozott. Kinyitott négyet közülük, és a markába szórt egy kalciumtablettát, egy alacsony hatóanyag-tartalmú aszpirint, D-vitamint és egy multivitamint, amely tartalmazott ugyan D-vitamint is, de Patricia úgy vélte, hogy az nem elegendő.

Egyszerre vette be a négy pirulát, majd a konyhai csapnál megtöltött egy kis poharat vízzel, hogy leöblítse a gyógyszereket.

Aztán, mintha a blúza bökös gyapjából készült volna, furcsamód kicsavarodott a felsőteste.

Patricia kinyitotta a hűtőt, és felmérte a tartalmát. Tényleg tojást akar enni? Főzve vagy tükörtojásként? Olyan macera. Becsukta a hűtő ajtaját, és inkább egy doboz gabonapelyhet vett le a konyhaszekrényből.

– Azt a rohadt...

A szédülés hullámként futott végig rajta, mintha kiállt volna az erős szélbe, és az egyik löket majdnem feldöntötte volna.

Két kézzel megtámaszkodott a pult szélén. *Majdcsak elmúlik, nyugtatta magát. Semmiség, csak túl korán keltem fel.*

Elmúlt a szédülés, levett egy tálkát a polcról, és gabonapelyhet szórt bele.

Pislogott.

Aztán még egyet.

A K betűt még ki tudta venni a dobozon, de a *Special* szó már elmosódott, amit nem igazán értett, mert nem éppen miniatűr betűkkel szedték.

Patricia hunyorogni kezdett.

– Special – mondta ki hangosan.

Becsukta a szemét és megrázta a fejét, abban bízott, hogy ez majd segít. Amikor azonban kinyitotta a szemét, forogni kezdett vele a szoba.

– Mi a franc? – töprengett hangosan.

Le kell ülnöm.

Otthagytta a pulton a pelyhet, aztán kihúzott egy széket az asztal mellől. Valóban forgott a szoba? Talán egy kicsit?

Régen nem szédült már meg ennyire. Az exével, Stanley-vel nemegyszer öntöttek fel a garatra az együtt töltött évek során, de akkor sem ivott annyit, hogy folyamatosan szédüljön. Legutoljára akkor érzett ilyet, amikor a Thackeray-re járt.

Patricia azonban nem ivott egy kortyot sem, és ez egyáltalán nem hasonlított ahhoz, amit akkoriban érzett.

Most például a szívverése is felgyorsult.

A szegycsontjára fektette a kezét, hogy megbizonyosodjon arról, amit eddig is érzett.

Ba-bamm. Ba-bamm. Ba-ba-bamm.

Nemcsak gyorsabban, de szabálytalanabban is vert a szíve.

Patricia a homlokához emelte a tenyerét. A bőre hideg és nyirkos volt.

Lehet, hogy szívrohamot kapott. De ahhoz még túl fiatal. Vagy nem? Ráadásul jó formában is volt. Sokat edzett, és gyakran járt biciklivel a munkába. Az ég szerelmére, hiszen még személyi edzője is volt!

A tabletták...

Patricia arra gondolt, hogy rossz tablettákat kapott be. De volt valami a gyógyszeres dobozban, aminek ilyen mellékhatása lett volna?

Nem.

Felállt, a talaj úgy ingott a lába alatt, mintha Promise Fallst földrengés sújtaná, ami nem igazán jellemző New York állam északi területeire.

Talán ideje lenne bemennem a Promise Falls-i kórházba...

Gill Pickens a konyhaszigetnél olvasta a *New York Timest* a laptopján, miközben a harmadik csésze kávéját szűrőszőlgette, és nem igazán lepődött meg, amikor a lánya, Marla, a kezében a tíz hónapos unokájával, Matthew-val, belépett az ajtón.

– Folyamatosan cirkuszol – magyarázta Marla. – Szóval inkább úgy döntöttem, hogy felkelek, és megetetem. De jó, főztél kávé.

– Most fogyott el az első kanna – vonta össze a szemöldökét Gill. – Főzők még egyet.

– Semmi baj, én is...

– Nem, majd én, te csak foglalkozz Matthew-val.

– Korán felkeltél – jegyezte meg Martha, miközben Matthew-t az etetőszékbe szíjazta.

– Nem tudtam aludni.

– Még mindig?

– Jézusom, Marla – vont meg Gill Pickens a vállát –, alig telt el két hét. Azelőtt sem aludtam valami jól. Ezzel azt akarod mondani, hogy te jobban alszol?

– Néha – felelte Marla. – Aadtak valami gyógyszert.

Ez így volt. Nem egy gyógyszert szedett azért, hogy feldolgozza az anyja halálát, és hogy a gyermek, akiről azt hitte, hogy a születésekor meghalt, valójában él.

Matthew...

Lehet, hogy a gyógyszerek miatt néha jobban aludt, mint az apja, a tragédia emléke még mindig árnyékot vetett az életükre. Gill még nem ment vissza dolgozni, részben azért, mert még nem érezte magát késznek rá, részben pedig azért, mert a hatóságok csak akkor engedték, hogy Marla gondozza Matthew-t, ha egy fedél alatt él az apjával.

Gill érezte, hogy szükséges a jelenléte, bár azt nem tudta, hogy ez meddig lesz így. Minden arra utalt, hogy Marla csodálatos, gondoskodó édesanya, és az is bizakodásra adott okot, hogy elfogadja a valóságot. Miután Agnes leugrott a vízesés fölötti hídról, Marla napokig abba a hitbe ringatta magát, hogy az anyja valójában életben van, és hamarosan visszatér, hogy segítsen a gyerek körül.

Marla mostanra már megértette, hogy ez nem fog bekövetkezni.

A csapnál meleg vízzel töltött meg egy fazekat, a pultra tette a tűzhely helyett, aztán egy üveg tápszert vett elő, amit még az előző nap készített el, és beleállította a cumisüveget a vízbe.

Matthew ide-oda mocorgott a székben, hogy láthassa, mi történik, aztán a tekintete megakadt az üvegen, s rábökött.

– Ga – gügyögte.

– Mindjárt – nyugtatta a fiát Marla. – Csak kicsit meg kell melegednie. De addig is van valamim a számodra.

Megfordította a székét, hogy közvetlenül Matthew-val szemben ülhessen. Lecsavarta a fedelet az őszibarackpüréről, és egy apró műanyag kanállal a baba szájába kezdte kanalazni a pürét.

– Ezt szereted, igaz? – Marla felnézett. Az apja mintha hunyorgva nézte volna a laptop képernyőjét.

– Szemüveg kell, apa?

Gill felemelte a fejét, egyszerre nagyon sápadtnak tűnt.

– Tessék?

– Mintha nem látnád rendesen a képernyőt.

– Miért csinálod ezt? – kérdezett vissza.

Matthew rácsapott a kanálra, és a székére fröcskölt pár cseppet a barackból.

– Mit miért csinállok? – kérdezte Marla.

– Miért mocomorogsz ennyit?

– Én egy helyben ülök – felelte a lány, miközben újabb adag barackot lapátolt a kanálra. – Ide tudnád adni a cumisüveget?

A fazék, amiben az üveg melegedett, közvetlenül a laptop mellett volt, de Gill mégsem találta a tekintetével.

– Csak szerintem olyan furcsa itt minden? – Gill a konyhasziget peremére tette a bögréjét, amely megbillent, a földre zuhant, és darabokra tört. A férfi azonban nem követte a tekintetével.

– Apa? – Marla felpattant a székről, és az apjához sietett. – Jól vagy?

– Be kell vinned Matthew-t a kórházba – mondta.

– Miért kéne Matthew-nak kórházba mennie?

– Valami baja van Matthew-nak? – nézett Gill a lánya szemébe. – Neki is az lehet a baja, mint nekem?

– Apa? – Marla nem tudott úrrá lenni a hangjában érződő rettegésen. – Mi van veled? Miért kapkodod a levegőt?

Gill a mellkasára szorította a kezét, a köntösén át is érezte zakatoló szívverését.

– Azt hiszem, hányni fogok – mondta.

Azonban nem így történt. Gill ugyanis a földre zuhant.

Hillary és Josh Lydecker élete az elmúlt négy napban rémálommá vált.

Csütörtök óta nem látták a huszonkét éves fiukat, George Lydeckert. Most szombat reggel van, és még mindig fogalmuk sincs, hogy hol lehet.

Szerdán kora reggel a családnak egy Vancouverbe tartó gépen kellett volna ülnie, hogy meglátogassák Josh rokonait. Amikor kedd este George elment otthonról, megígérte, hogy korán hazaér, hogy legalább pár órát tudjon aludni, mielőtt jönne értük a taxi.

A szülei azon nem lepődtek meg, amikor George-nak nem si-

került időben hazaérnie, az viszont már őket is megdöbbenetette, hogy a fiuk egyáltalán nem ért haza. George-ra vallott volna, hogy csak akkor esik be az arcán idegesítő vigyorral, amikor a család többi tagja a bőröndöket pakolja be a taxi csomagtartójába, közben kapkodva szedi a levegőt, és azt bizonygatja, hogy ő megígérte, időben hazaér.

De nem így történt.

George mindig is a család fekete báránya volt – a tizenhat éves lányuk, Cassandra, ezzel szemben egy földre szállt angyal, legalábbis eddig –, folyamatosan arról lehetett csak hallani, hogy milyen bajba keveredett már megint, legutóbb például a Thackeray College-on, ahol többek között a feje tetejére állította az egyik professzor Smartját (nem keletkezett komolyabb kár a kocsiban, de hát akkor is), máskor meg egy aligátorbébit engedett szabadjára a kampusz tavában. Még az egyetemista srácokhoz képest is sokat ivott, és gyakran cselekedett hirtelen felindulásból, anélkül hogy a következményekkel számolt volna. A kockázat éltette. Tinédzserként két alkalommal is rajtakapták, hogy a középiskola folyosóit rója az éjszaka közepén, noha az épület elvileg be volt zárva.

– Mit csinálhatott? – kérdezgette Hillary a férjétől. – Mit művelhetett az a szerencsétlen?

Josh Lydecker egyre csak a fejét rázta.

– Tudom, hogy elő fog kerülni – nyugtatta a feleségét az eltűnést követő két napban. – Csak valahol kiheveri a fáradalmait az a kis hülye.

A harmadik nap azonban már Josh is arra jutott, hogy valami komoly baja eshetett a fiúnak.

Az eltűnést követő reggel Hillary körbetelefonálta George barátait, többek között Derek Cuttert is, nem találkozott-e valamilyük a fiával. George húga, Cassandra a közösségi médiában próbált az ismerősök segítségével George nyomára bukkanni.

Sikertelenül.

Délután Hillary már a Promise Falls-i rendőrséget is szeretne volna értesíteni. Josh először még tiltakozott, hitt abban, hogy George idővel előkerül, ráadásul úgy sejtette, hogy George valami olyasmi miatt szívdótt fel, amiről jobb, ha nem tud a rendőrség.

Nem akart erről beszélni a feleségével, de úgy gondolta, George talán a haverjaival ünnepli a félév végét néhány prosti társaságában. Lehet, hogy átruccantak Albanybe, és isten a megmondhatója, hogy mit művelnek ott.

Hillary azonban mégis felhívta a rendőröket.

Minden szükséges információt lejegyeztek. De egy fiatal srác, aki szeret bulizni, akinek van bőven a rovásán, nem igazán élvez prioritást a helyi rendőrség szemében. Ráadásul volt bőven elég dolguk enélkül is. A minap hatalmas lövöldözés volt a mosodában, és még csak egy hét sem telt el azóta, hogy valami barom felrobbantotta a város határában fekvő autósmozit, és meggyilkolt négy embert.

Az, aki ezt művelte, még szabadlábon van.

Lydeckerék azonban nem semmittevással töltötték az elmúlt négy napot. Minden egyes nap körbejárták autóval a várost, elmentek a főiskolára, benéztek a bárókba, és folyamatosan tartották a kapcsolatot George barátaival. Úgy érezték, hogy tenniük kell valamit.

A rendőrséggel is beszéltek, amely végre kezdte komolyan venni az eltűnést. Csütörtökön egy bizonyos Angus Carlson nevű nyomozó kereste fel őket. A nyomozó leült a szülőkkel és Cassandrával beszélgetni, jegyzetelt, majd Cassandrát négy szemközt is meghallgatta, hátha tud valamit a bátyjával kapcsolatban, amit a szülei előtt nem osztana meg. Bármit, ami segíthet abban, hogy megtalálják George-ot.

– Ami azt illeti – felelte a lány –, George szívesen tör be mások garázsába, hogy körülnézzen.

– Erről tudnak a szüleid?

Cassandra a fejével jelezte, hogy nem, majd hozzátette, hogy talán ideje lenne elmondani nekik.

Carlson ezt is felírta magának.

Elérkezett a szombat reggel, Hillary és Josh a konyhában várakozott, Cassandra az emeleti szobájában. Hillary reggel öt óta talpon volt, csinált egy kancsó teát, majd listát írt arról, hogy aznap hogyan kellene George keresésére indulniuk.

A lista a következőképpen festett:

- Carlson nyomozót felhívni, a fejleményekről érdeklődni;
- barátokat és D. Cuttert felhívni;
- körülnézni azokon a helyeken, amerre George járhatott: elhagyatott gyártelepek, a Five Mountains vidámpark, az autószozi romjai;
- szórólapokat nyomtatni George fotójával, kiragasztani őket városzerte.

Amikor Josh belépett a konyhába, Hillary bekapcsolta a vízforralót, hogy egy újabb kancsó teát készítsen, majd megmutatta a férjének a listát.

– Jól van – mondta a férj nyúzottan. – A Five Mountains nekem is eszembe jutott. Most, hogy bezárták, minden bizonnyal felkeltette az érdeklődését. Gyanítom, lezárták az egészet. Felhívhatom a vezetőséget, vagy megkérhetem rá akár a nyomozót is.

– George akkor is be tud jutni oda, ha le van zárva. Te is tudod, hogy milyen. Állandóan belóg valahová.

– Ezzel kapcsolatban Cassie elárult valamit tegnap este – vallotta be Josh némi habozás után.

– Mégis mit?

– Néha... néha George betör helyekre. Nem az iskolába vagy valami ilyesmi, hanem csak úgy szórakozásból. Az olyan garázsokra utazik, amiket nem zártak be, és ahonnan elemelhet egy-két dolgot.

– George nem ilyen! – tiltakozott hevesen Hillary. Az arca elvörösödött, a homlokára izzadságcseppek ültek ki.

– Csak azt ismételtem el, amit Cassie mondott nekem. Azt hiszem... az elején azért nem akartam, hogy a rendőrség is részt vegyen a keresésben, mert úgy gondoltam, George csinálhatott valami örültséget, de ezen már rég túl vagyok. Meg kell kérdeznünk, hogy nem törtek-e be valakinek a garázsába. Lehet, hogy az egy jó kiindulópont lenne... Hillary, jól vagy?

– Komolyan? – csattant fel Hillary. – Három órát aludtam egész héten, most meg azt állítod, hogy a fiam egy tolvaj, és van képed megkérdezni, hogy jól vagyok-e?

– Csak arra céloztam, hogy nem nézel ki jól.

– Nem tudok aludni, halálra aggódom magam, hogy mi történhetett a fiunkkal, azt hiszem, mindjárt szívrohamot kapok, és...

Hillary mobilja a konyhaasztalon megrezzent. Üzenetet kapott.

– Te jó ég, lehet, hogy George az! – kiáltott fel az asszony, és azonnal a telefon után kapott, megmarkolta, de értetlenkedő tekintettel meredt a képernyőre. – Cassie az.

– Cassie? – lepődött meg Josh. – De hát ő az emeleten van... Vagy mégsem? – tette hozzá elbizonytalanodva.

Hillary gyötrelmes arccal fordította a telefont a férje felé.

„Azt hiszem, meg fogok halni”, szólta az üzenet.

– Tartson ki, Audrey! – szólalt meg Ali Brunson. – Nem lesz semmi baj, csak tartson még ki egy kicsit!

Mentősként Ali száját ez a mondat már számtalanszor elhagyta, nemegyszer olyankor is, amikor fikarcnyit sem hitt a biztatásban. Nagyon úgy néz ki, hogy most is ez a helyzet.

A harmincöt éves, nyolcvankilós, színes bőrű, kárbeclőként dolgozó Audrey McMichael, aki már huszonkét éve a Forsythe Avenue 21. szám alatt élt – jelenleg a férjével, Clifforddal –, minden jel szerint feladta a harcot.

Ali előrekiáltott a mentőautó volánjánál ülő Tammy Fairweathernek, hogy hajtsanak még gyorsabban a Promise Falls-i kórház felé. A jó hír az volt, hogy szombat hajnalban alig voltak az utakon. A rossz pedig az, hogy ennek valószínűleg semmi jelentősége nincs, mert Audrey vérnyomása úgy zuhant, mint egy fékevesztett liftfülke. Már alig volt magasabb, mint hatvan per negyven.

Amikor Ali és Tammy megérkezett a helyszínre, Audrey már egy ideje hányt. Az elmúlt egy órában a férjének émelygésre, szédülésre és fejfájásra panaszkodott. A légzése egyre gyorsabb és felületesebb lett, ráadásul többször is arról számolt be, hogy nem lát.

Az állapota pedig csak tovább romlott, miután betették a mentőautóba.

– Mi a helyzet hátul? – kiáltotta Tammy.

– Ne aggódj miattam, csak érjünk oda időben a kórházba – felelt Ali nyugodtan.

– Vannak kapcsolataim! – kiabálta túl Tammy a sziréna visítését, hogy oldja egy kicsit a hangulatot. – Ha el kell intézni egy gyorsajtást, csak szólj Tammynek.

Megreccsent a rádió, majd a diszpécserük megszólalt.

– Azonnal jelentkezzetek, amikor odaértetek a kórházhoz – mondta a férfihang.

– Még a közelében sem vagyunk – válaszolt Tammy. – De mindenképpen.

– Most azonnal ki kéne mennetek egy másik címre is.

– Mi a fene? – kérdezett vissza Tammy. – A többi egység betegget jelentett? Elmentek horgászni a hétvégén?

– Negatív. Az összes egység akcióban van.

– Tessék?

– Mintha ma reggelre hirtelen kitört volna egy influenzajárvány – válaszolta a diszpécser. – Azonnal szóljatok, amint felszabadultatok. – Azzal a diszpécser bontotta a hívást.

– Mit mondott? – kérdezte Ali.

Tammy hirtelen mozdulattal elfordította a kormányt. Már látta maga előtt a kórház tetején magasodó kék *H* betűt, egy-két perc, és odaérnek.

– Valami nem stimmel – mondta Tammy. – Nem ilyen szombat reggelre számítottam.

Tammy és Ali a hétvégi reggeli szolgálatot általában egy kávéval kezdték a Dunkin' Donutsban, aztán az első hívásig csak lazítottak.

Ma még kávéra sem maradt idejük. Audrey McMichael már a második betegük volt. Az első a Breckonwood Drive-on lakó Terrence Rodd volt, egy nyolcvannyolc éves nyugalmazott statisztikus, aki szédülés és mellkasi fájdalmak miatt hívta ki a mentőket. Tammynek feltűnt, hogy a férfi annak a háznak a szomszédságában élt, ahol néhány héttel korábban meggyilkolták azt a Gaynor nőt.

Terrence a kórházba szállítás közben az életét veszítette.

Hipotenzió, állapította meg magában Ali. *Alacsony vérnyomás*.

Most pedig egy újabb páciensnél jelentkezett tünetként a vérszesen alacsony vérnyomás.

Ali éppen felkapta a fejét, hogy kinézzen a szélvédőn, amikor Tammy ordítva a fékre taposott.

– Jézusom!

Egy férfi állt a mentőautó előtt az úton. Vagyis nem igazán állt, hanem inkább összegörnyedve tántorgott, az egyik kezét a mellkasára szorította, a másikat felemelte, hogy leállítsa a mentőautót. Aztán kétrét görnyedve az aszfaltra hányt.

– A rohadt életbe! – kiabálta Tammy, miközben a rádióért nyúlt. – Segítségre van szüksége!

– Kerüld ki! – utasította Ali. – Nincs időnk arra, hogy megálljunk, mert egy vén szivar előttünk csoszog át az úton!

– Nem tehetem, Ali... nem bírják el a lábai. A kurva életbe! – Tammy parkolóállásba állította a sebváltót. – Mindjárt jövök! – és azzal ki is ugrott a volán mögül.

– Mi történik? – hallatszott a diszpécser hangja.

Ali nem hagyhatta magára Audrey McMichaelt, hogy válaszoljon.

– Uram! – szólította meg Tammy határozottan a férfit, aki ránézésre az ötvenes évei végén, a hatvanas évei elején járhatott. – Mi a baja, uram?

– Segítsen! – suttogta a férfi.

– Hogy hívják, uram?

A férfi motyogott valamit.

– Elismételné, kérem?

– Fisher – felelte. – Walden Fisher. Mintha valami... valami... nem stimmel. A gyomrom... folyamatosan hányok.

– Mondja el, Mr. Fisher – támogatta Tammy a vállánál a férfit –, milyen egyéb tüneteket észlel magán? – A férfi kapkodva vette a levegőt, éppen úgy, mint Audrey McMichael és Terrence Rodd.

A mai reggel egy kicseszett szopóroller, gondolta Tammy.

– Szédülök, emelygek, nem érzem jól magam. – A férfi rettegve nézett a mentősre. – A szívem, valami baj van a szívemmel.

– Jöjjön velem, uram. – Tammy a mentőautó hátuljához kísérte a férfit, majd beültette Audrey mellé.

Kicsi a rakás, morogta magában a sofőr a fejét rázva. Mi jöhet még? Ekkor hallotta meg a robbanást.

Emily Townsendnek már az első kortynál feltűnt, hogy kicsit furcsa a kávéja íze.

Kiöntötte az egész kancsót, mind a hatsészényi adagot, majd a szűrőben lerakódott zaccot, és lefőzött egy újabb adagot.

Fél percig folyatta a csapot, hogy biztosan friss vizet töltsön a gép tartályába, aztán betett egy tiszta filtert, és egy fémdobozból hat kanál kávé kanalazott rá.

Megnyomta a gombot.

Várt.

Miután a kávéfőző sípolni kezdett, elővett egy tiszta csészét – az előzőt betette a mosogatógépbe –, és egy kanál cukrot meg egy lötytyintésnyi tejszínt kevert a kávéba.

A meleg csészét az ajkához emelte, és óvatosan belekortyolt.

Biztos csak képzelődött, mert ennek a kávénak olyan íze volt, mint lennie kellett.

Lehet, hogy a fogkrém miatt volt az előző adagnak olyan fura íze.

Cal Weaver éppen reggelizett – már ha reggelinek lehet azt nevezni – a BestBet Inn recepciója melletti szobában. A szálloda a 9-es út mellett helyezkedett el, félúton Promise Falls és Albany között.

A hét nagy részét itt töltötte.

Nem megfigyelés vagy bármilyen más magánnyomozói megbízás miatt költözött ebbe a barátságos szállodába (még ingyenwifi is van!). Egyszerűen ez volt az egyetlen olyan szálloda Promise Falls közelében, ahol elfogadható áron kínáltak szobát. Addig szándékozott itt maradni, amíg nem talál egy másik helyet, ahol berendezkedhet, miután valaki Molotov-koktélt dobott a lakása alatt található könyvesboltra, és ugyan az épület nem égett porig, lakhatatlanná vált a lakás. A füstszag mindent átítatott, és a villanyt is kikapcsolták.

Carl nem akart a testvéréhez, Celeste-hez és a férjéhez, Dwayne-hez költözni. A jelenléte csak fokozná a testvére és a sógora közötti feszültséget. Dwayne a város útjainak felújításán dolgozott, de az utóbbi időben megnyirbálták a költségvetést, és ő is kevesebb munkát kapott.

Cal így keresett magának egy szállodát.

A BestBet ingyenes reggelit kínált, és nem is hazudtak. Az ember azt kapja, amiért fizetett. Első reggel Cal arra gondolt, hogy sonkás-sajtos omlettet fog enni házias sült burgonyával és barna kenyérből készült pirítóssal, de csalódottan állapította meg, hogy reggelire műanyag tálkákba adagolt gabonapehely, keménytojás (de legalább a héját leszedték), egynapos muffinok és fánkocok, banán, narancs, joghurt és – hála istennek – kávé közül lehetett választani.

A szálloda alkalmazottja csak akkor került elő, amikor ellenőrizte, hogy van-e kávé az öblös alumíniumkancsóban.

Csodák csodájára a kávé ihatónak bizonyult.

A szálloda előcsarnokában elvett egy példányt az ingyenes albanyi újságból, és az ablak melletti asztalnál ülve átlapozta, miközben a 9-es úton haladó forgalmat figyelte, és papírpohárba töltött kávéval öblítette le az állott áfonyás muffint. Aznap ez volt a harmadik kávéja.

Weaver nem számított arra, hogy kiadó Promise Falls-i ingatlant talál az újságban, így nem is érte csalódásként, hogy nem volt; a *Promise Falls Standard* hiányában – a lap már megszűnt – kénytelen volt reggeli után az interneten körülnézni új hirdetések után.

Ekkor megszólalt a telefonja.

Kivette a készüléket a zsebéből, és a kijelzőn ellenőrizte a hívót.

Lucy Brighton.

Amióta a múlt héten utoljára találkoztak, Lucy már többször is kereste a férfit, Weaver pedig néhány hívására válaszolt is, de az utóbbi időben inkább hagyta, hadd csörögjön. Úgyis tudta, hogy Lucy mit szeretne kérdezni tőle. Ugyanazt, amit már korábban is megkérdezett.

Mi legyen?

Még mindig nem tudta a választ.

Mondja el a rendőrségnek azt, amit megtudott? Hívja fel régi barátját, a Promise Falls-i nyomozót, Barry Duckwortht, és mondja el neki, hogy tudja, ki ölte meg Miriam Chalmerst?

Cal tudta, hogy ezt kellene tennie, de abban már nem volt biztos, hogy ez lenne a helyes lépés.

Crystal, Lucy tizenegy éves lánya miatt voltak aggályai. A lányt

Lucy egyedül nevelte, mert az apja, Gerald meglépett San Francis-
coba, és azóta ritkán látták.

Cal nem tudta, hogy mi történne Crystallal, ha az anyja börtönbe kerülne. Adam, Lucy apja az autósmoziban történt robbanás során veszítette életét, az anyja pedig már évekkkel ezelőtt meghalt.

Akkor szolgáltatnék igazságot, ha egy fiatal lány az édesanyja nélkül maradna?

De ez tényleg Cal gondja lett volna? Erre inkább Lucynak kellett volna gondolnia, mielőtt...

A telefon szünet nélkül csörgött.

Nem sokan reggeliztek a szálloda éttermében, de azok felvont szemöldökkel néztek Cal irányába, azt találgatva, vajon mikor fogja végre felvenni a készüléket.

Cal a képernyőre bökött, elutasította a hívást.

Ennyi.

Cal visszatért az újsághoz, ami részletesen beszámolt a Promise Fallsban történtekről. A rendőrség még nem akadt a robbantó nyomára. Duckwortht is idézték, miszerint a rendőrség több szálon nyomoz, és remélhetőleg hamarosan letartóztatják a tettest.

Cal olvasott a sorok között, a nyomozás még nem tartott sehol.

Ismét megszólalt a telefon, ismét Lucy volt az.

Nem hagyhatta megint percekgig csörögni, vagy most azonnal kinyomja, vagy felveszi.

Ismét rákoppintott a képernyőre, majd a füléhez emelte a készüléket.

– Szia, Lucy! – szólt bele.

– Nem Lucy vagyok – válaszolt egy fiatal hang.

– Crystal? – kérdezett vissza Cal.

– Mr. Weaver?

– Igen. Te vagy az, Crystal?

– Igen – felelte monoton hangon.

Cal hamar megtanulta, hogy Crystal furcsa, de hihetetlenül tehetséges kölyök volt, aki a saját képzeletbeli világában élt, és folyamatosan képregényeket rajzolgatott. Az anyján kívül mindenki más-sal óvatosan és kicsit ügyetlenül kommunikált, bár Callal egészen megbarátkozott, amikor az érdeklődést mutatott a rajzai iránt.

Lucy a saját lányát használná fel, hogy meggyőzze Calt, ne menjen a rendőrségre? Az együttérzésére akar hatni? Rávette volna a lányát erre a hívásra?

– Mi a helyzet, Crystal? – kérdezte Cal. – Anyukád kért meg, hogy hívj fel?

– Nem – felelte a lány. – Anya beteg.

– Ezt sajnálattal hallom. Megfázott?

– Nem tudom, de nincs túl jól.

– Remélem, hamarosan jobban lesz. Miért hívtál, Crystal?

– Mert anya nincs jól.

Calt kirázta a hideg.

– Mennyire nincs jól, Crystal?

– Nem mozdul.

Cal hirtelen felpattant az asztal mellől, és a telefont a füléhez szorítva az autója felé sietett.

– Hol van most?

– A konyhapadlón.

– Crystal, tárcsázd a segélyhívót! Tudod, hogy kell?

– Igen, ezt mindenki tudja. Már megtettem. Nem vette fel senki. A számod megtaláltam a telefonjában, így felhívtalak.

– Anyukád elmondta, hogy mi a baj?

– Nem szól egy szót sem.

– Már indulok is – nyugtatta Cal. – Te addig próbálkozz a segélyhívóval!

– Rendben – mondta Crystal. – Szia!

Mielőtt Patricia Henderson úgy döntött volna, hogy saját maga megy be a kórházba, megpróbálkozott a segélyhívóval.

Arra számított, hogy a vonal túlsó végén valaki azonnal, az, első csörgésre felveszi. Most azonban sem az első, sem a második csörgésre nem reagált senki.

A harmadikra sem.

A negyedik csörgésre Patricia belátta, hogy ez így nem fog menni.

Aztán valaki végre felvette.

– Kérem, tartsa! – hadarta bele valaki a kagylóba, majd ismét néma csend.

Patricia tünetei – nem volt belőlük kevés – nem enyhültek, és hiába érezte magát egyre zavarodottabbnak, azt még fel tudta mérni, hogy nem várhat arra, hogy a diszpécser majd foglalkozni fog vele.

A telefon mellé helyezte a kagylót, és a táskáját kereste. Oda tette volna, *olyan* messzire, a bejárati ajtó melletti kisasztalra?

Patricia hunyorogva nyugtázta, hogy valóban az lesz az.

Tántorogva elindult, majd a táskájába nyúlt, hogy megkeresse a kulcsait. Tíz másodpercet keresgélt sikertelenül, aztán fejre állította a táskáját, a tartalmát pedig az asztalra borította, de a tárgyak többsége a földön kötött ki.

Néhányszor pislogott, hogy kitisztuljon a látása. Olyan volt, mintha most lépett volna ki a zuhany alól, és még nem törölte volna ki a vizet a szeméből. Előrehajolt, hogy felvegye a slusszkulcsot, de csak a levegőbe markolt bele mintegy öt centivel a kulcsai felett.

– Elég legyen ebből – morogta Patricia a kulcsosomónak. – Ne csináld már!

Még jobban előredőlt, megragadta a kulcsokat, de ekkor a földre zuhant. Miközben próbált talpra állni, felfordult a gyomra, és elhányta magát.

– Kórház... – suttozta maga elé.

Feltápáskodott, kinyitotta az ajtót, nem foglalkozott azzal, hogy bezárja vagy egyáltalán behajtsa maga mögött, és elindult a folyosón a lift felé, közben folyton a falnak támaszkodott, hogy ne forogjon vele a világ. A másodikon lakott, de így is tudta, hogy két emeletet nem fog tudni megtenni a lépcsőn.

Patricia többször is pislogott, hogy biztosan lefelé hívja a liftet. Tíz másodperccel később, bár Patriciának inkább másfél órának tűnt, a lift ajtaja kinyílt. Betántorgott a fülkébe, a tekintetével megkereste a földszint gombját, és megnyomta azt. Előrehajolt, nekitámasztotta a fejét az összezáródó ajtóknak, ami azt is jelentette, hogy amikor másodpercekkel később a földszintre ért a lift, kizuhant az előcsarnokba.

Nem látta senki, hogy mi történt, de ez nem azt jelentette, hogy nem volt senki az előcsarnokban. Ott hevert egy holttest.

Patricia félig kábultan is felismerni vélte Mrs. Gwynnt a 3B-ből, aki a földön hevert, arccal a hányásában.

Patriciának sikerült átvágnia az előcsarnokon. Az övé volt az egyik legjobb parkolóhely az épület előtt. Csak a mozgássérültek voltak közelebb a bejárathoz.

Még a végén én is itt kötök ki, gondolta magában.

A kulcsomót a Hyundai felé irányította, és megnyomta az egyik gombot. Kinyílt a csomagtartó. *Hoppá.* Megnyomott egy másik gombot, beült a volán mögé, de a slusszkulcsot képtelen volt beszuszakolni a gyújtáskapcsolóba. Amikor végre beindította a motort, vett egy mély levegőt, a homlokát pedig a kormánykeréknek támasztotta, hogy összeszedje magát.

Hová készültem?, kérdezte magától.

A kórházba! Igen, a kórházba! Milyen remek ötlet!

Hátrafordult, hogy kiálljon a parkolóhelyről, de a csomagtartó nyitott teteje miatt nem látott semmit. Nem gond. A gázra lépett, beletolatott a társadalombiztosítótól nyugalmazott Mr. Lewis Volvójába. A férfival egy emeleten lakott, a harmadik szomszédja volt.

Egy fényszóró betört, de Patricia nem hallotta meg.

Vezetés fokozatba kapcsolta a sebességváltót, és nagy gázzal kilőtt a lakópark parkolójából, a Hyundai ide-oda vágódott az úton, mintha Patricia részeg lenne, vagy éppen a mobiljával foglalkozna vezetés közben.

Patricia majdnem százszázalékosan száguldozott a megengedett ötven kilométer per óra sebesség helyett, de az nem tudatosult benne, hogy nem a kórház felé hajt – ami, ironikusan, mindössze egy kilométerre volt az otthonától –, hanem a Promise Falls-i Városi Könyvtár Weston Street-i fiókkönyvtára felé robogott.

Az utolsó gondolat az volt, mielőtt a szíve leállt és az agya megszűnt gondolkodni, hogy az internetes szűrőkről tartott megbeszélésen majd jól megmondja azoknak a csólátású prúd seggfeknek, akik szigorúan nyomon szerették volna követni, ki mit néz meg a könyvtár gépein, hogy basszák meg magukat.

Erre azonban nem nyílt lehetőség, mert a Hyundaijal átvágott

három sávon, átugratott a benzinkutat övező járdaszegélyen, és száz kilométer per órával belehajtott az egyik önkiszolgáló kútba.

A robbanást kilométerekkel távolabb is hallották.

David Harwood Randall Finley-nek, a Finley Ásványvíz tulajdonosának és Promise Falls visszatérésre készülő polgármesterének sajtósaként és kampánymenedzsereként ingyenes palackozott vizet vitt haza mindennap. Már több palack volt otthon, mint amennyit ő – és a többiek a házban – meg tudtak volna inni.

David fia, Ethan egyébként is tejet ivott, de David mindennap egy palack vizet is csomagolt a srác ebédjéhez. A szülei esete, akik szintén velük éltek – mialatt felújították a konyhájukat –, azonban már nem volt ilyen egyértelmű. Arlene, David édesanyja minden alkalommal, amikor csak tehetett, a palackozott vizet választotta a csapvíz helyett. Ő ezzel támogatta David új munkáját, még ha nem is volt igazán elragadtatva, amikor először hallotta a hírt, hogy a fia Finley-nek fog dolgozni. A férfi ugyanis, egy évvel ezelőtti esetből kiindulva, nagy érdeklődéssel viseltetett a fiatalok prostitúciója iránt, és ez erősen befolyásolta Arlene róla alkotott véleményét.

David apja, Don, azonban nem osztotta a felesége aggodalmait az egykori polgármesterrel kapcsolatban. Mint ahogy azt Finley is elmagyarázta Davidnek, amivel Don is mélységesen egyetértett, ha mindenki úgy döntene, hogy nemet mond a seggfejek által kínált munkákra, akkor a fél világ munkanélküli lenne, és egyébként sem Finley volt a legnagyobb szemétláda a világon. Don Finley iránt érzett lelkesedése azonban a termékére már nem vonatkozott. Don a palackozott vizet minden idők legnagyobb lehúzásának tartotta, egyszerűen nevetségesnek tűnt a számára, hogy fizessen valamiért, ami szinte ingyen folyik a csapból.

David mondjuk ezzel nem is vitakozott.

– Már így is fizetni kell a tévéért, pedig az is ingyenes volt, amikor gyerek voltam – háborgott Don. – Aztán ott vannak azok a felkapott rádióállomások, amelyekre elő kell fizetni. Nekem pont megfelel az, ami a kocsiban szól. Jézus, mi lesz a következő? Érmét kell bedobni, ha az emeleti vécét akarom használni?

Amikor David a földszinten benézett a hűtőbe, kevesebb üveget látott, mint amire számított.

– Egyik palackot döntöd be a másik után? – kérdezte az anyjától, aki éppen Donnak készített reggelit. David meg volt róla győződve, hogy a szülei hajnali három körül kelhettek. Még nem fordult elő, hogy megelőzte volna őket a konyhában.

– Kávéfőzéshez is ezt használom – ismerte be Arlene.

Don a bögréje fülét markolta, és a tabletén igyekezett hozzáférni a hírekhez.

– Hogy micsoda?

– Semmi – mondta Arlene egy szúrós tekintet kíséretében.

– Mit csinálsz a palackozott vízzel?

– Csak próbálok felhasználni őket.

– Ezt nem vagyok hajlandó meginni. – Azzal Don eltolta maga elől a bögrét.

– Szóval ez a helyzet? – vágott vissza Arlene csípőre tett kézzel.

– Ez bizony – felelte Don.

– Eddig nem panaszkodtál az íze miatt.

– Most nem erről van szó – vetette oda Don.

– Ha ez a helyzet, akkor nyugodtan kiboríthatod – bökött Arlene a kávéfőzőre –, és főzhetsz egy másikat magadnak.

– Én nem főzök kávé. – Don Harwood komolyan meglepődött. – Te vagy a kávéért a felelős. Én mindig elmérem az adagokat.

– Akkor ma elkezdhetsz gyakorolni.

Néhány pillanatig csak meredten bámulták egymást, aztán Don ismét két kézre fogta a bögréjét.

– Jól van. De jó lenne, ha feljegyeznénk, hogy én tiltakoztam.

– Majd írok a CNN-nek egy tweetet – élcelődött a felesége.

– Az agyam eldobom... – morogta David.

– Ne tedd – felelte Arlene. – Mi a terved mára a leendő polgármesterünkkel, akitől az ég óvjon minket?

– Nem sok minden – válaszolta David. – A mai egy egész csendes napnak ígérkezik.

Az apja hirtelen felkapta a fejét, mint amikor egy őz figyel fel a közelgő vadászra.

– Ti is halljátok? Valahol hatalmas tűz lehet. Egész reggel visítanak a szirénák.

Victor Rooney is a szirénák hangjára ébredt.

Pár perccel múlt nyolc, amikor kinyitotta a szemét. Ránézett az éjjeliszekrényen álló rádiós ébresztőre és mellette a félig üres sörösüvegre. Mindent összevetve jól aludt, nem is érezte magát olyan rosszul, habár hajnali kettő is elmúlt, mire ágyba zuhant. Ahogy a feje párnát ért, azonnal elaludt.

Kidugta a kezét a takaró alól, hogy bekapcsolja a rádiót, talán még a híreket is sikerülhet elcsípnie. Az albanyi adón azonban épp vége lett a híreknek, zene szólt, Bruce Springsteentől a *Streets of Philadelphia*. Ez egész találó így az emlékezés napjának hétvégéjére, amikor is azokra a férfiakra és nőkre emlékezünk, akik a hazájuk szolgálata közben vesztették életüket, és egy dal szól arról a városról, ahol aláírták a Függetlenségi nyilatkozatot.

Találó.

Victor mindig is rajongott Springsteenért, de most a dal elszomorította. Olivíával beszéltek, hogy elmennek majd az egyik koncertjére.

Olivia rajongott a zenéért.

A lány annyira nem volt oda Bruce-ért, mint ő, de neki is voltak kedvencei, különösen a hatvanas és a hetvenes évek zenéjéért volt oda: Simon and Garfunkel, Creedence Clearwater Revival és természetesen a The Beatles. Egyszer elkezdte énekelni a *Happy Togethert*, Victor pedig megkérdezte a lányt, hogy ki az előadó. The Turtles, felelte a lány.

– Most csak szívatsz – hitetlenkedett Victor. – Tényleg volt olyan banda, hogy Turtles?

– *The Turtles* – javította ki Olivia. – Mint a *The Beatles*. És ha bogarokról el lehet nevezni egy bandát, akkor teknősökről miért ne lehetne?

– Olyan boldogok vagyunk együtt – idézte Victor a dal refrénjét, és magához szorította a lányt, miközben a Thackeray College

kampuszán andalogtak. Ez akkor történt, amikor Olivia még hallgató volt a főiskolán.

Jószérével egy évvel azelőtt, hogy...

Annak pedig ezen a héten lesz három éve.

A szirénák még mindig sivítottak.

Victor mozdulatlanul hallgatózott. Az egyik mintha a város keleti részéből jönne, a másik inkább északról. Valószínűleg rendőrautók vagy mentők, de nem valószínű, hogy tűzoltók lennének, mert azokon mélyebb, öblösebb hangú a sziréna. Dübörög a basszus.

Ha mentőautókról van szó, akkor valószínűleg a Promise Falls-i kórház felé tartanak.

Izgalmas reggelre virradt Promise Falls.

De vajon mi történhetett?

Victor kivételesen nem volt másnapos, viszonylag tiszta fejjel ébredt. Az előző estét nem kocsmákban töltötte, de amikor hazatért, megjutalmazta magát egy sörrrel.

Csendesen kinyitotta a hűtő ajtaját, és kivett egy sört. Nem akarta felébreszteni a főbérlőjét, Emily Townsendet. A nő a férje halála után is ragaszkodott a házhoz, de kiadta az emeleti szobát neki. Magával vitte az üveget, a felét már a lépcsőn felfelé menet ledöntötte, de aztán túl gyorsan elaludt, és nem tudta befejezni.

A sör azóta átmelegedett.

Victor ennek ellenére meghúzta a sört, fintorogva visszatette az éjjeliszekrényre, de túlságosan a bútor szélére helyezte, az üveg leesett, és a sör eláztatta Victor zokniját és az ágyelőt.

– Basszus! – morogta, majd felkapta az üveget, mielőtt teljesen kifolyt volna a tartalma.

Kitakarózott, aztán óvatosan, hogy ne lépjen bele a sörbe, kinyújtózott az ágya mellett. Egy szál kék bokszerben kiment a hálószobájából, ment öt lépést a folyosón, az üres fürdőszobából pedig elvett egy törölközőt a polcra.

Victor Rooney megtorpant a lépcső tetején.

A házban a frissen főzött kávé illata érződött, de a ház maga csendes volt. Emily korán szokott kelni, minden reggel azzal indított, hogy feltette a kávéját. Legalább húsz csészével megivott naponta, a gép szinte egész nap üzemelt.

Victor azonban nem hallotta, hogy a kő a konyhában vagy a lakás bármely más zugában matatott volna.

– Emily? – szólongatta.

Mivel senki sem felelt, Victor visszament a szobájába, a kifolyt sörre dobta a törölközőt, és mezítláb taposni kezdte, hogy az magába szívja a folyadékot. Egyszerre mindig csak egyik lábára helyezte a testsúlyát. Miután felitatta a lehető legtöbb sört, a nyirkos törölközőt a folyosó végi ruhásszekrény aljában álló szennyeskosárba dobta.

Victor visszament a szobájába, felhúzta a farmerét, a szekrényében pedig talált egy tiszta pár zoknit és egy pólót.

Zokniban indult el lefelé a lépcsőn.

Emily Townsend nem volt a konyhában.

Victornak feltűnt, hogy egyujjnyi kávé még maradt a kanna aljában, de most nem igazán kívánta meginni. Inkább a hűtőhöz lépett, azon töprengve, hogy vajon reggel negyed kilenckor korán lenne-e egy Budhoz.

Talán...

A szirénák folyamatosan zúgtak.

Egy doboz narancslevet vett elő a hűtőből, és töltött magának egy pohárral, aztán egy kortyra lehúzta azt.

Esetleg reggeliznie is kellene valamit.

Általában gabonapelyhet evett, de ha Emily szalonnás tojást, palacsintát vagy francia pirítóst készített – azaz bármit, amihez meg kellett volna erőltetnie magát –, akkor ő is azonnal csatlakozott. Ma azonban nem úgy nézett ki, hogy a főbérője ilyen extra dolgokra vetemedett volna.

– Emily! – kiáltotta ismét Victor.

A konyhából egy ajtó vezetett a hátsó udvarba, vagyis kettő, ha az ember a szűnyoghálót is számolja. A belső ajtó tárva-nyitva állt, Victor ebből arra következtetett, hogy Emily kiment valamiért.

A fiú töltött még egy pohár narancslevet, aztán szélesebbre tárta az ajtót, és a szűnyoghálón át kitekintett a kertbe.

Emily valóban ott volt.

Hason feküdt a felhajtón, mindössze néhány lépésnyire az aranyos kis kék Toyotájától. Az egyik kezében még szorongatta a

kulcsot, de a másikból a retikült valószínűleg az út szélén elejthette, a pénztárcája és a szemüvegtokja kiesett belőle.

Emily nem mozdult. Victor még csak azt sem látta, hogy a háta valamennyire megmozdult volna, hogy a nő bármi jelét adná annak, hogy életben van.

Victor letette a pultra a poharat. Úgy döntött, hogy talán jó lenne kimenni, és egy kicsit körülnézni.